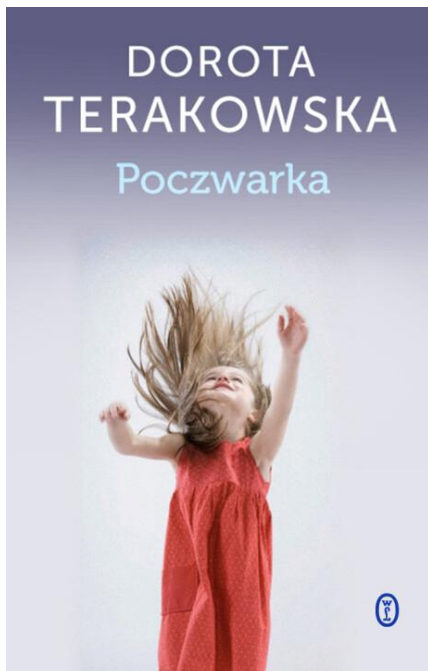

Poczwarka, Dorota Terakowska

Historia o perypetiach „idealnego” małżeństwa trzydziestolatków, w którym na świat przychodzi córeczka z zespołem Downa. Wszystko w ich życiu musi ulec przewartościowaniu.

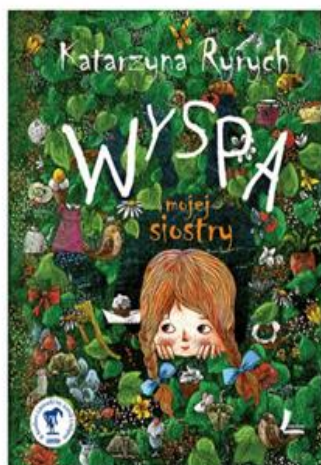
Matka -Ewa staje na wysokości zadania, zadania bardzo trudnego, prawdopodobnie najtrudniejszego z jakim spotkała się do tej pory. Z trudem wychowuje swoją córkę, gotowa na cierpliwość, poświęcenie, czasem upokorzenie. Adam, biznesmen przyzwyczajony i nastawiony na sukces nie potrafi pogodzić się z chorobą córki. Czuje potrzebę bycia z córką kochania jej, a jednocześnie strach przed jej „innością” i nieprzewidywalną chorobą.

Wydaje mi się, że książka jest w stanie wzruszyć każdego czytelnika, nawet tego najbardziej wymagającego. Ciężko mi określić co najbardziej mnie w niej urzekło. Po prostu czyta się ją jednym tchem. Po prostu ściska za serce. Niesamowite jest to, ile uczuć mieści się w tych kartkach, ile emocji kłębi się w każdym słowie. To nie jest zwykły „wyciskacz łez”. Polecam gorąco każdemu młodemu i dorosłemu czytelnikowi.

Do zobaczenia nigdy. Erik Lindstrom .

Parker Grand jest niewidoma. Straciła mamę w wypadku samochodowym, jej ojciec popełnił samobójstwo a Scott – były chłopak – zawiódł zaufanie. To całkiem sporo jak na jedną nastolatkę... Parker stara się być twardą dziewczyną. Kiedy nie biega swoją ulubioną trasą biegową, zajmuje się sercowym wsparciem i udzielaniem porad życiowych nieco zagubionym szkolnym przyjaciółom. Robi wszystko, żeby nie płakać, ale nie może już dłużej udawać, że nic złego się nie stało. Szczególnie, że kiedy w końcu zrozumie, co tak naprawdę przytrafiło się jej ojcu i dlaczego Scott tak się zachował, odkryje prawdę o tym, że nie wszystkie rzeczy są takimi, na jak wyglądają...

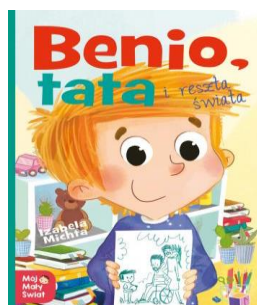
Wyspa mojej siostry. [Katarzyna Ryrych](#)

Ta wzruszająca opowieść wytłumaczy najmłodszemu, w jaki sposób należy traktować osoby różniące się pod różnymi względami od nas. W książce autorka opowiada o tym, jak czasami osoby niepełnosprawne są dyskryminowane i przez to odbiera się im prawo do szacunku oraz godności. Dzieci same w sobie nie mają uprzedzeń, nie szufladkują ludzi.

Wyruszamy na przygodę, na którą zabiera nas Marysia. Ma ona starszą siostrę Pipi, która różni się od niej. Żyje ona jakby na własnej wyspie, dość samotnej wyspie. Marysia pokazuje nam, jak wygląda dzień jej siostry, z czym musi się mierzyć oraz jak odczuwa świat dookoła niej. Z drugiej strony pokazuje nam, że pomimo tych różnic Pipi jest dzieckiem takim samym jak ona i tak jak inne dzieci potrzebuje przyjaźni i miłości. Marysia tłumaczy tym samym, że nie warto oceniać innych, lepiej spróbować ich zrozumieć

Benio, tata i reszta świata. Izabela Micht:

W „Beniu...” jest pokazane w sposób bardzo przystępny gorszy. Wokół nas żyją różni ludzie – jedni są młodzi, inni włosami prostymi lub kręconymi jak sprężynki. Niektórzy mają problemy ze wzrokiem, jeszcze inni cierpią na choroby, jak najlepiej i pokonywać własne ograniczenia. Różnice nie muszą nas dzielić. Jeśli ktoś ma chore nogi i nigdy nie będzie przecież robić wspólnie tyle innych fajnych rzeczy – grać. Ważne, aby chcieć. Książka jest napisana językiem, który trafi do każdego. Główny bohater, Benio, budzi sympatię, a dzieci łatwo r

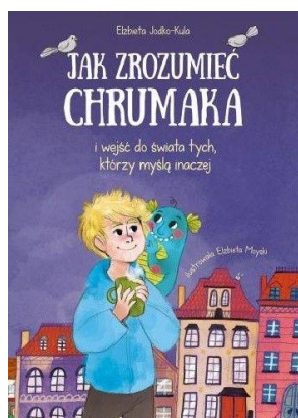

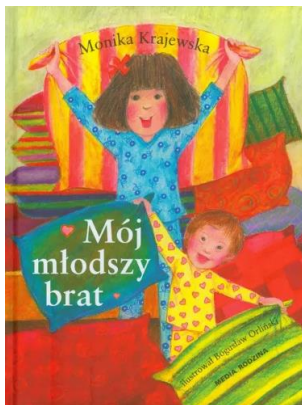
„Jak zrozumieć Chrumaka i wejść do świata tych, którzy myślą inaczej”.

Elżbieta Jodko-Kula,

Nie każdą chorobę widać na pierwszy rzut oka. Książka, która w piękny i mądry sposób wprowadza w świat dzieci ze spektrum autyzmu. Piętnaście opowiadań – powstało na podstawie wieloletniej współpracy autorki z dziećmi. Historie wzruszają i porażają swoją autentycznością. Pomagają zrozumieć, w jaki sposób postrzegają świat i przeżywają emocje osoby z zespołem Aspergera.

Autorka nikogo nie osądza, nie moralizuje, pomaga po prostu czytelnikowi poznać i zrozumieć różnice oraz uwrażliwia go na potrzeby osób ze spektrum autyzmu.

„**Mój młodszy brat**” autorstwa Moniki Krajewskiej opowiada o pierwszoklasistce Zuzi i jej młodszym bracie Antosiu, który ma Zespół Downa. Ta książka kładzie nacisk na brak zrozumienia i akceptacji dla inności, a nawet przypadki nietolerancji i braku życzliwości. Jak reagować, kiedy ktoś obraża tych, których kochamy?

„Mój młodszy brat” pokazuje, jak nierozważne, okrutne słowa potrafią zranić bliskich osób chorych lub z niepełnosprawnością. Jednak tu pokazane jest także, że dzieci można, a nawet trzeba, edukować i oswajać z tematem inności. W klasie Zuzi został zorganizowany bal przebierańców, na który można było przyjść z rodzeństwem. Kiedy koledzy i koleżanki dziewczynki poznali Antosia, zrozumieli, że można się z nim dobrze i wesoło bawić.

Z komentarzem [C1]: